

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U DOBOJU
Broj: 85 0 Rs 122052 25 Rsž
Doboj, 11.4.2025. godine

Okružni sud u Doboju u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda i to: Cvijanović Ognjenke, kao predsjednika vijeća Prešić Vojke i Filipović Jelene, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M. S, koju zastupa punomoćnik Pajić Josipović Tatjana, advokat iz Doboja, protiv tužene Republika Srpska, Ministarstvo pravde Republike Srpske, Osnovni sud u Modriči, koju zastupa zastupnik po zakonu Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika pravobranioca u Doboju, radi diskriminacije i povrede iz radnog odnosa, odlučujući o žalbi tužene, protiv presude Osnovnog suda u Doboju, broj: 85 0 Rs 122052 24 Rs od 16.1.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 11.4.2025. godine, donio je:

P R E S U D U

Žalba tužene se djelimično uvažava, prvostepena presuda preinačava u odluci o troškovima postupka, utoliko što se naknada troškova postupka tužiteljice sa dosuđenog iznosa od 2.679,30 KM snižava na iznos od 2.144,40 KM, dok se u preostalom dosuđujućem dijelu žalba tužene odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova žalbenog postupka, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Izreka prvostepene presude broj: 85 0 Rs 122052 24 Rs od 16.1.2025. godine glasi:

"I Utvrđuje se da postoji diskriminacija u pogledu ostvarivanja prava na naknadu toplog obroka, između sudija i tužilaca u Republici Srpskoj sa jedne strane u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlenike u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine, pa se slijedom toga obavezuje tužena da tužilji M. S. kao sudiji Osnovnog suda u Modriči na ime naknade materijalne štete/izmakle koristi zbog neisplaćivanja naknade na ime toplog obroka za period od jula 2022. godine do marta 2024. godine isplati ukupan iznos od 5.002,41 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to kako slijedi:

- za 9 radnih dana iznos od 118,27 KM, koji se odnosi na mjesec juli 2022. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2022. godine, pa do konačne isplate;
- za 23 radnih dana iznos od 302,24 KM, koji se odnosi na mjesec avgust 2022. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2022. godine, pa do konačne isplate;
- za 21 radni dan iznos od 275,96 KM, koji se odnosi na mjesec septembar 2022. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2022. godine, pa do konačne isplate;
- za 21 radnih dana iznos od 275,96 KM, koji se odnosi na mjesec oktobar 2022. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2022. godine, pa do konačne isplate;

- za 17 radnih dana iznos od 223,40 KM, koji se odnosi na mjesec novembar 2022. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2022. godine, pa do konačne isplate;
- za 18 radnih dana iznos od 264,69 KM, koji se odnosi na mjesec januar 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 20 radnih dana iznos od 294,10 KM, koji se odnosi na mjesec februar 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 23 radnih dana iznos od 338,22 KM, koji se odnosi na mjesec mart 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 16 radnih dana iznos od 235,38 KM, koji se odnosi na mjesec april 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 13 radnih dana iznos od 191,17 KM, koji se odnosi na mjesec maj 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 17 radnih dana iznos od 249,99 KM, koji se odnosi na mjesec juni 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 19 radnih dana iznos od 279,40 KM, koji se odnosi na mjesec juli 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2023. godine, pa do konačne isplate;
- za 6 radnih dana iznos od 88,23 KM, koji se odnosi na mjesec avgust 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2023. godine, pa do konačne isplate,
- za 21 radnih dana iznos od 308,81 KM, koji se odnosi na mjesec septembar 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2023. godine, pa do konačne isplate,
- za 21 radnih dana iznos od 308,81 KM, koji se odnosi na mjesec oktobar 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2023. godine, pa do konačne isplate,
- za 17 radnih dana iznos od 249,99 KM, koji se odnosi na mjesec novembar 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2023. godine, pa do konačne isplate,
- za 13 radnih dana iznos od 191,17 KM, koji se odnosi na mjesec decembra 2023. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.1.2024. godine, pa do konačne isplate,
- za 16 radnih dana iznos od 263,43 KM, koji se odnosi na mjesec januar 2024. godine sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.2.2024. godine, pa do konačne isplate,
- za 12 radnih dana iznos od 197,57 KM, koji se odnosi na mjesec februar 2024. godine sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.3.2024. godine, pa do konačne isplate
- za 21 radnih dana iznos od 345,75 KM, koji se odnosi na mjesec mart 2024. godine sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.4.2024. godine, pa do konačne isplate sve u roku od 15 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezuje se tužena da tužiljici naknadi i troškove parničnog postupka u iznosu od 2.679,30 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do isplate, sve u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja."

Blagovremenom žalbom tužena pobija prvostepenu presudu, zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava; sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev tužiteljice i obaveže tužiteljicu da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka uvećane za troškove žalbenog postupka ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tužiteljica u odgovoru na žalbu, osporava sve žalbene navode tužene i između ostalog ističe da je činjenica da i sam Ustavni sud BiH u svojoj odluci broj: U-18/21 od 24.3.2022. godine kao uporednu grupu u odnosu na sudije uzima upravo državne službenike, namještenike i sl., a pri svemu tome da je:"Apsurd utoliko veći što tužioci i sudije nemaju priznato pravo na

takvu naknadu, te činjenica da i sam Evropski sud za ljudska prava u predmetu "Pinkas i ostali protiv Bosne i Hercegovine" (Aplikacija broj 8701/21), u gotovo identičnoj činjeničnoj osnovi, kao uporednu grupu, u odnosu na sudije, uzima sudske službenike ("državne službenike")...", pa da stoga tužiteljica smatra da je navedeno prvostepeni sud pravilno primijenio i u ovom konkretnom slučaju. Tužiteljica predlaže da se žalba tužene u cijelosti odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Žalba je djelimično osnovana.

Ovaj Sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama određenim odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 58/03, 85/03, 74/05, 49/09, 61/13 i 27/24-u daljem tekstu ZPP-u), pa je i odlučio kao u izreci ove presude, a iz razloga navedenih u daljem toku obrazloženja.

Predmet spora u ovoj parnici je tužbeni zahtjev tužiteljice koji je nakon nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Mileve Blagojević, tužiteljica konačno opredijelila u pismenom podnesku od 14.10.2024. godine, a kako je to pobliže i opisano u izreci pobijane presude.

U postupku pred prvostepenim sudom među parničnim strankama nije bilo sporno:

- da tužiteljica M. S. po Odluci VSTV-a od 26.2.2004. godine obavlja funkciju sudije Osnovnog suda u Modriči, a koju funkciju obavlja i dan danas, kao i da tužiteljici za sporni period pripada naknada za topli obrok;
- da tužiteljici u spornom periodu nije isplaćivana naknada za topli obrok, niti je kod poslodavca organizovana ishrana zaposlenih, a koja je isplaćivana drugim budžetskim korisnicima, te radnicima u pravosuđu drugog entiteta.

Sporno među parničnim strankama je da li tužiteljica ima pravo na naknadu toplog obroka, s obzirom da je Zakonom o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 56/22) i to članom 2. stav 2. propisano da je u osnovnu mjesečnu platu sudija iz stava 1. ovog člana uračunata i naknada za topli obrok, koja se ne može posebno iskazivati.

Prvostepeni sud je, a kako se to i navodi u obrazloženju pobijane presude imao u vidu da je Ustavni sud Republike Srpske u svojoj odluci broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine utvrdio da upravo član 2. stav 2. Zakona o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 56/22- a koji zakon je stupio na snagu 1.7.2022. godine) na koji zakon se tužena poziva nije u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske i da je zakonodavac propisivanjem osporenog člana postupio suprotno vladavini prava iz člana 5. stav 1. alineja 4 Ustava, te suprotno Ustavnoj zabrani umanjivanja plata sudija iz člana 127. stav 1. Ustava povrijedio načelo ustavnosti, što predstavlja izvor nesigurnosti u primjeni prava. Nadalje, da Ustavni sud Republike Srpske u pomenutoj odluci broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine navodi da topli obrok ne predstavlja osnovnu mjesečnu platu, što u strukturi ličnih primanja odnosno naknada za topli obrok nije element plate i što zaposlenom licu pripada samo za vrijeme efektivno provedeno na radnom mjestu, te da osporena odredba kojom je naknada za topli obrok uračunata u platu predstavlja izvor nesigurnosti u primjeni prava, jer je naknada u neodređenom iznosu uračunata u mjesečnu platu, što je strukturu ličnih primanja iz radnog odnosa učinilo nejasnom. Da postupanje zakonodavca posredno predstavlja i umanjeње Ustavom garantovanih plata sudija i to za neodređeni iznos naknade za topli obrok. Cijeneći

navedeno prvostepeni sud je zaključio da tužiteljici pripada pravo na isplatu naknade za topli obrok u spornom periodu, a prema vremenu provedenom na radu, te da je ovo pravo tužiteljice propisano i Zakonom o radu, pa je tužiteljica kojoj nije isplaćivana naknada za topli obrok, kao sudija suda u Republici Srpskoj dovedena u neravnopravan položaj u odnosu na sudije u FBiH, Brčko Distriktu i na nivou BiH kojima se ove naknade isplaćuju.

Prvostepeni sud je dovodeći odluku Ustavnog suda BiH-a broj: U-18/21 od 24.3.2022. godine (u vezi koje je Skupština Republike Srpske donijela Zakon o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 56/22) te odluku Ustavnog suda Republike Srpske broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine, u međusobnu vezu sa ZZD, utvrdio da postoji diskriminacijsko postupanje prema sudijama u Republici Srpskoj primjenom Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 56/22), tako da u skladu sa navedenim, prvostepeni sud nalazi, da je osnovan pravni osnov za naknadu štete tužiteljice u ovoj pravnoj stvari, pa da je neosnovan prigovor tužene da ne postoji diskriminacija.

Dakle, prvostepeni sud zaključuje da se u spornom periodu radilo o diskriminaciji od strane tužene i da to posebno potvrđuje činjenica da je Narodna skupština Republike Srpske, kao najviši zakonodavni organ Republike Srpske, dana 1.6.2022. godine usvojila novi Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 56/22) kojim je u članu 2. stava 2. tog Zakona propisano da je osnovna mjesečna plata javnih tužilaca plata u kojoj su sadržani porez na dohodak i doprinosi, a u koju je uračunata i naknada za topli obrok koji se ne može posebno iskazivati. Dakle, da je najviši zakonodavni organ tužene Republike Srpske, odnosno sama tužena, usvajanjem i donošenjem predloženog Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj priznala da sudije i javni tužioci prije donošenja tog Zakona su bili u nepovoljnijem položaju u odnosu na druge zaposlene čija plata se finansira iz budžeta Republike Srpske, zbog toga što im nisu isplaćivane naknade za topli obrok.

Prvostepeni sud je dakle imajući u vidu navedeno, zaključio da se u konkretnom slučaju radi o naknadi štete zbog povrede prava na isplatu naknade na ime toplog obroka za sporni period, da je odgovornost za štetu građanski, obligacioni pravni odnos u kojem je tužena dužna popraviti prouzrokovanu štetu tužiteljici u iznosu koji je potreban da se materijalna situacija tužiteljice dovede u ono stanje u kojem bi se nalazila da nije bilo štetne radnje ili propuštanja određene radnje od strane tužene, pa je sa navedenog odbio suprotne navode tužene u pravcu da se ne radi o naknadi štete, kao neosnovane.

Prvostepeni sud je visinu potraživanja tužiteljice utvrdio prihvatajući nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke Mileve Blagojević, cijeneći da je isti urađen u skladu sa pravilima struke, a koji vještak je u svom nalazu i mišljenju izvršio obračun visine naknade toplog obroka u spornom periodu pojedinačno za mjesec juli 2022. godine – mart 2024. godine, a sve prema broju radnih dana koje je tužiteljica provela na poslu, u iznosima kako je to bliže navedeno u izreci pobijane presude.

Prigovor zastare potraživanja prvostepeni sud nije prihvatio, a uz obrazloženje da je odredbom člana 13. stav 4. Zakona o zabrani diskriminacije propisan rok od 3 godine od dana saznanja o učinjenoj povredi prava, a najduže pet godina od dana učinjenja povrede, a da je u konkretnom slučaju donošenjem odluke Ustavnog suda BiH od 24.3.2022. godine utvrđena nejednakost u odnosu na ostvarivanje ovog prava, da je tužba podnesena 29.12.2023. godine za predmetna potraživanja u period juli 2022. godine – mart 2024. godine, pa da nema mjesta prigovoru zastare.

Prvostepeni sud nije prihvatio prigovor tužene da se naknada za topli obrok ne može posebno iskazivati, a iz razloga navedenih u pomenutoj odluci Ustavnog suda Republike Srpske broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine. Odluku o troškovima postupka prvostepeni sud je donio pozivom na odredbe člana 386. stav 1. i član 396. ZPP-u te AT i obavezao tuženu da tužiteljici naknadi troškove postupka.

Po ocjeni ovog Suda pravilno se ukazuje žalbom tužene da je pobijana presuda rezultat pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužene, a u dijelu u kojem je prvostepena presuda i preinačena ovom presudom, tj. kada je u pitanju odluka o troškovima.

Međutim, po ocjeni ovog Suda prvostepena presuda u preostalom dosuđujućem dijelu u kojem je potvrđena (stav prvi njene izreke) nije zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 8., članom 123., te članom 191. stav 3. i 4. ZPP-u, niti je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava kako se to pogrešno ukazuje žalbom tužene.

Navodi žalbe u pogledu glavne stvari se svode na osporavanje da je Zakonom o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 56/22) regulisano da je topli obrok sastavni dio plate.

Međutim, po ocjeni ovog Suda, ti navodi su neosnovani i nemaju uporište u presudi Ustavnog suda Republike Srpske broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine, a u vezi utvrđenja da član 2. stav 2. Zakona o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 56/22) nije u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske, jer topli obrok ne predstavlja osnovnu mjesečnu platu, što je u strukturi ličnih primanja odnosno naknada za topli obrok nije element plate i da naknada za topli obrok zaposlenom licu pripada samo za vrijeme efektivno provedeno na radnom mjestu, te da osporena odredba kojom je naknada za topli obrok uračunata u platu predstavlja izvor nesigurnosti u primjeni prava, jer je naknada u neodređenom iznosu uračunata u mjesečnu platu, što je strukturu ličnih primanja iz radnog odnosa učinilo nejasnom. Da postupanje zakonodavca posredno predstavlja i umanjeње Ustavom garantovanih plata sudija i to za neodređeni iznos naknade za topli obrok, pa su neosnovani suprotni navodi žalbe, a u vezi sa tim nemaju uporište ni u stanju spisa.

Takođe je činjenica da je Skupština Republike Srpske donijela Zakon o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 56/22) nakon donošenja odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-18/21 od 24.03.2022. godine u kojoj odluci je utvrđeno da se nepropisivanjem naknade na ime toplog obroka u Zakonu o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" br. 66/18) krši načelo nezavisnosti pravosuđa koje uključuje i finansijsku nezavisnost sudstva uopšte i sudije kao pojedinca kao osnovne garancije vladavine prava proklamovanog u članu I/2 Ustava BiH, te se zadire i u načelo zabrane diskriminacije iz člana II/4 Ustava BiH u vezi sa članom 14. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda i člana 1. Protokola broj 12 uz EK koja se na osnovu člana II/2 Ustava BiH se neposredno primjenjuje u našem pravnom sistemu, a što je sve prvostepeni sud pravilno doveo u međusobnu vezu sa ZZD i odlukom Ustavnog suda Republike Srpske broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine i utvrdio da postoji diskriminacijsko postupanje prema tužiteljici kao sudiji u Republici Srpskoj primjenom Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 56/22) i stoga pravilno našao da je osnovan pravni osnov za naknadu štete tužiteljici u ovoj pravnoj stvari.

Nadalje, po ocjeni ovog Suda, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi pravilno utvrdio da je tužiteljica u spornom periodu bila zaposlena kao sudija Osnovnog suda u Modriči i da je u spornom periodu bio prisutna na poslu ukupno 344 radnih dana (a što je vidno iz rubrike redovan rad iskazan kroz broj radnih dana u tabeli posmatranog spornog perioda u nalazu i mišljenju vještaka Blagojević, strana 3 nalaza i mišljenja), a što među strankama nije sporno, kao ni činjenica da kod poslodavca nije organizovana ishrana zaposlenih. Prvostepeni sud je takođe pravilno imao u vidu da je član 2. stav 2. Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 56/22), a koji je u konkretnom slučaju primjenjen i u spornom periodu, iako je i prema zauzetom stavu u odluci Ustavnog suda Republike Srpske broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine doveo u pitanje pravnu sigurnost, a koja je jedna od ključnih komponenti pravnog sistema države utemeljene na vladavini prava koju osigurava Ustavni sud.

Posao sudske primjene prava je kreativan postupak utoliko više ukoliko je opšta norma manje jasna i precizna. Društveni odnos koji nije regulisan opštom pravnom normom na jasan i precizan način, a koji mora biti regulisan, zahtijeva da u tom slučaju načelo legaliteta mora ustupiti mjesto pred samom suštinom prava, a to je potreba da se štite određeni interesi, u konkretnom slučaju da tužiteljica kao sudija i kao zaposleno lice ima pravo na topli obrok za dane koje je provela na radu, jer nekritička primjena zakona koja ne uzima u obzir okolnosti slučaja u kojima se primjenjuje zakonska norma nanosi "nepravdu" stranci u postupku, u konkretnom slučaju tužiteljici, a što je povezano i sa članom 6. Evropske konvencije, a što je i prvostepeni sud pravilno imao u vidu. Dakle, zakonodavac je u pomenutom članu 2. stav 2. Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 56/22) i sam priznao da sudija ima pravo na topli obrok, ali to pravo nije regulisano na način koji je u skladu sa Ustavom Republike Srpske, pa proizilazi da zakonodavac nije postupio ni po pomenutoj odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-18/21 od 24.03.2022. godine, a kojom je bio obavezan da uskladi Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 66/18) sa članom I/2. Ustava Bosne i Hercegovine i odredbama člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, članom 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i članom 26. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, tako što će propisati odredbe o naknadi za topli obrok u skladu sa Ustavom BiH i gore navedenim dokumentima, a što je dakle izostalo jer zakonodavac u Republici Srpskoj ponovo nije pravilno regulisao naknadu za topli obrok, a što je primjećeno i od Ustavnog suda Republike Srpske i jasno iskazano u pomenutoj odluci Ustavnog suda Republike Srpske broj: U-68/21 od 26.4.2023. godine, jer naknada za topli obrok nije elemenat plate sudije, dakle topli obrok nije tužiteljici kao sudiji isplaćen za radne dane u spornom periodu.

Kod takvog stanja stvari, prvostepeni sud je pravilno donio pobijanu presudu pridržavajući se određenih pravila tumačenja, obzirom da tužiocu u spornom periodu nije isplaćivana naknada za topli obrok kao sudiji suda u Republici Srpskoj, čime je doveden u neravnopravan položaj u odnosu na sudije u Federaciji BiH, Brčko Distriktu i na nivou BiH kojima se ove naknade isplaćuju.

U rješavanju konkretnog predmeta prvostepeni sud je pravilno usvojio rješenje koje mu izgleda najbolje sa gledišta primjene pravnog sistema uopšte, obzirom da naknada za topli obrok nije element plate sudije i da naknada za topli obrok zaposlenom licu pripada samo za vrijeme efektivno provedeno na radnom mjestu.

Visinu potraživanja prvostepeni sud je utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja pomenutog vještaka Mileve Blagojević i za to dao jasno obrazloženje koje kao pravilno prihvata i ovaj Sud, a tužena u žalbi ništa posebno ne navodi u pogledu utvrđene visine potraživanja tužiteljice.

Prvostepeni sud je donošenjem pobijane presude samo ispravio narušenu homogenost pravnog sistema, odnosno ispravio nedostatak pravne sigurnosti za ostvarivanje prava tužiteljice, a sve u skladu sa pravom na pravično suđenje – član 6. Evropske konvencije, obzirom da topli obrok nikad nije ni bio elemenat plate tužiteljice i da je tužena propuštanjem isplate naknade toplog obroka tužiteljici, istu stavila u neravnopravan položaj u odnosu na uporednu grupu sudija i Federacije BiH Brčko Distriktu i na nivou BiH kojima se ove naknade isplaćuju, a koju kao uporednu grupu priznaje i Ustavni sud BiH, a što je pravilno imao u vidu prvostepeni sud u pobijanoj presudi.

Obzirom na sve navedeno, ovaj Sud ocjenjuje da su žalbeni navodi u pogledu stava prvog izreke prvostepene presude neosnovani i paušalni.

Međutim, ovaj Sud nalazi djelimično osnovanim žalbene navode tužene kojima se pobija pravilnost odluke o troškovima postupka.

Naime, prvostepeni sud je troškove postupka dosudio tužiteljici pozivajući se na član 386. stav 1., te član 396. stav 1. ZPP-u kao i na Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 68/05, dalje: AT) priznavši tužiteljici, troškove u ukupnom iznosu od 2.679,30 KM.

Međutim, u obrazloženju pobijane presude se navodi da troškovi postupka koji su dosuđeni tužiteljici ukupno iznose 2.359,30 KM i da isti odnose na nagradu za sastav tužbe u iznosu od 320,00 KM (tarifa 2 i 12), zastupanje tužiteljice na pripremnom i glavnom ročištu održanom dana 11.4.2024. godine i 28.10.2024. godine u iznosu od 680,00 KM, paušalna naknada u visini od 25% u iznosu od 250,00 KM trošak na ime odsustva iz kancelarije za vrijeme trajanja 2 sata iznos od ukupno 120,00 KM, troškovi vještačenja u iznosu od 600,00 KM, i PDV od 17% u iznosu od 389,30 KM. Obzirom da navedeno obrazloženje ne daje odluku kao u izreci stave dva pobijane presude, to ovaj Sud nalazi da je odluka o troškovima postupka donesena uz povredu odredbi postupka i pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Prvostepeni sud je pravilno priznao troškove za sastav tužbe u iznosu od 320,00 KM, te troškove na ime odsustva iz kancelarije za vrijeme trajanja 2 sata u iznosu od 120,00 KM, kao i troškove vještačenja u iznosu od 600,00 KM. Međutim, pogrešno je priznao troškove zastupanje tužiteljice na pomenuta 2 ročišta u iznosu od 680,00 KM, umjesto kako bi to pravilno bilo u iznosu od 640,00 KM. Zatim, pogrešno je obračunao PDV u iznosu od 250,00 KM umjesto 240,00 KM, te je pogrešno obračunao i priznao PDV u iznosu od 389,30 KM, umjesto 224,40 KM.

Shodno navedenom, ovaj Sud je priznao tužiteljici sledeće troškove: za sastav tužbe i zastupanje na 2 ročišta iznos od po 320,00 KM što ukupno iznosi 960,00 KM, paušalnu naknadu na taj iznos u visini od 25% što iznosi 240,00 KM, troškove na ime odsustva iz kancelarije za vrijeme trajanja 2 sata u iznosu od 120,00 KM, a što ukupno iznosi 1.320,40 KM i na koji iznos je priznat PDV od 17% što iznosi 224,40 KM, te troškove vještačenja u iznosu od 600,00 KM, pa ukupno priznati troškovi tužiteljici iznose 2.144,40 KM, pa je valjalo primjenom odredbe člana 235. stav 1. tačka 3. ZPP-u, djelimičnim uvažavanjem žalbe tužene pobijanu presudu preinačiti u odluci o troškovima postupka, dok je u preostalom dosuđujućem dijelu žalba tužene odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostepena presuda u skladu sa članom 226. ZPP-u, a kako je to bliže i odlučeno u stavu prvom izreke ove presude.

Kako tužena sa žalbom nije uspjela u pogledu glavne stvari, nego samo u pogledu odluke o troškovima postupka i to djelimično, što je u konkretnom slučaju neznatan uspjeh, to ni zahtjev za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe na pobijanu presudu nije osnovan, pa je na osnovu člana 397. stav 2. a u vezi sa odredbom člana 387. stav 1. ZPP-u, odlučeno kao u stavu drugom izreke ove presude.

Predsjednik vijeća
Cvijanović Ognjenka

Tačnost otpravka ovjerava
Šef sudske pisarnice

Dragana Damjanić Jevtić